

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-647/16

**Adil Hassan
împotriva
Préfet du Pas-de-Calais**

(cerere de decizie preliminară formulată de tribunal administrativ de Lille)

„Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-un stat membru de un resortisant al unei țări terțe – Proceduri de preluare și de reprimire – Articolul 26 alineatul (1) – Adoptarea și notificarea deciziei de transfer anterior acceptării cererii de reprimire de către statul membru solicitat”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a doua) din 31 mai 2018

Controale la frontiere, azil și imigrare – Politica privind azilul – Criterii și mecanisme de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională – Regulamentul nr. 604/2013 – Proceduri de preluare și de reprimire – Adoptarea și notificarea deciziei de transfer anterior acceptării cererii de preluare sau de reprimire de către statul membru solicitat – Inadmisibilitate

[Regulamentul nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului, art. 26 alin. (1)]

Articolul 26 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid trebuie interpretat în sensul că se opune ca statul membru care a adresat, unui alt stat membru pe care îl consideră responsabil în temeiul criteriilor stabilite de acest regulament, o cerere de preluare sau de reprimire a unei persoane prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din regulamentul menționat să adopte o decizie de transfer și să o notifice persoanei menționate înainte ca statul membru solicitat să fi acceptat în mod explicit sau implicit această cerere.

În această privință, dacă s-ar admite că o decizie de transfer poate fi notificată persoanei în cauză înainte ca statul membru solicitat să fi răspuns la cererea de preluare sau de reprimire, ar putea rezulta de aici că această persoană este obligată, pentru a contesta această decizie, să introducă o cale de atac într-un termen care expiră în momentul în care statul membru solicitat ar trebui să răspundă sau chiar, precum în cauza principală, înainte să intervină acest răspuns, din moment ce, conform articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III, este de competența statelor membre să prevadă termenul în care persoana în cauză își poate exercita dreptul la o cale de atac efectivă, singura obligație impusă de această dispoziție fiind ca acest termen să aibă un caracter rezonabil. În aceste condiții, persoana în cauză ar fi, eventual, obligată, cu caracter preventiv, înainte chiar ca statul membru solicitat să fi răspuns la cererea de preluare sau de reprimire a persoanei în cauză, să

introducă, în temeiul articolului 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, un apel împotriva deciziei de transfer sau o cerere de revizuire a acesteia. În plus, Curtea a statuat deja că, în principiu, un asemenea apel sau o asemenea cerere de revizuire nu poate interveni decât în situația în care statul membru solicitat a răspuns favorabil la această cerere (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punctul 60).

Pe de altă parte, în ceea ce privește împrejurarea, evidențiată la punctul 33 din prezenta hotărâre, că, într-o situație precum cea din litigiul principal, punerea în aplicare a unei decizii de transfer ar fi suspendată până la răspunsul statului membru solicitat, este suficient să se arate că nicio dispoziție a Regulamentului Dublin III nu prevede o asemenea suspendare. Astfel, a admite că notificarea unei asemenea decizii, în sensul articolului 26 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, poate interveni anterior răspunsului statului membru solicitat ar echivala, în ordini juridice care, spre deosebire de cea în discuție în litigiul principal, nu prevăd suspendarea acestei decizii până la răspunsul respectiv, cu a expune persoana în cauză riscului de a fi transferată în acest stat membru înainte chiar ca acesta să își fi dat acordul de principiu. În fond, în măsura în care Regulamentul Dublin III are ca obiectiv, astfel cum s-a amintit la punctul 56 din prezenta hotărâre, stabilirea unei metode clare și operaționale de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil, nu poate fi admis ca interpretarea articolului 26 alineatul (1) din regulamentul menționat, prin care legiuitorul a urmărit să consolideze protecția drepturilor persoanei în cauză, să poată varia în funcție de reglementarea statelor membre implicate în procedura de determinare a statului membru responsabil.

În aceeași logică, în ceea ce privește faptul că dreptul francez nu ar permite plasarea persoanei în cauză în detenție administrativă înainte ca acesteia să îi fie notificată decizia de transfer, o asemenea dificultate care, după cum confirmă instanța de trimitere, rezultă exclusiv din dreptul național nu poate repune în discuție interpretarea articolului 26 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, astfel cum a fost expusă la punctul 46 din prezenta hotărâre. În plus, reiese cu claritate din cuprinsul articolului 28 alineatele (2) și (3) din acest regulament că statele membre sunt autorizate să plaseze persoanele în cauză în detenție înainte chiar ca cererea de preluare sau de reprimire să fi fost prezentată statului membru solicitat, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest articol, notificarea deciziei de transfer neconstituind astfel o condiție prealabilă pentru o asemenea plasare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 25, și Hotărârea din 13 septembrie 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, punctele 25-27, 30 și 31).

(a se vedea punctele 59, 60, 64-67, 74 și 75 și dispozitivul)